

Na het eten, toen de kinderen naar bed gebracht waren, zat Ida alleen op het terras.

Zij leunde achterover in haar stoel, het hoofd moe en zwaar, als versuft van de ondervonden emoties. . . . Zij was zich slechts bewust van een zwaren druk van leed, en van diep-ongelukkig zijn. . . .

Van het strand naderde zwaaiend een licht, en zingende meisjesstemmen. Het waren de Malaguti's, vriendinnetjes van de meisjes Peirola, die in hetzelfde huis woonden. Ida zag ze aankomen over het pad, eene voorop met het licht, de beide anderen er achter, luid zingend een pervers liedje: „La povera Laurina fu. . . . tradita. . . .”

Nu gingen ze langs het hek van het terras, steeds verder en zwakker klonken de stemmen.

Met het hoofd op de handen geleund staarde Ida in de duisternis, die voor haar gewende oogen vormen en tinten had gekregen. In haar herinnering klonk de weeke melodie van de eerste Ballade van Chopin, als een smachtend vragen en beloven van liefde. . . . Toen de derde Ballade, het beginmotief aan het eind herhaald als een sterfensdroef herinneren en weer oproepen van een lang vervlogen gelukkige tijd, dan nog eens breed uitklinkend, verreind en vermooid, als een laatste afscheid. . . .

Tranen welden op in haar strakke oogen. In de verte, aan den kant van Rimini, schoot een vuurpijl omhoog, en barstte uit in vurige kruimels, die langzaam vielen. Aan den horizon, in lichten boog, verschoot een ster. . . .

Dien nacht ontwaakte Ida uit haar eersten slaap, angstig, benauwd. . . . Was Maria uit het bed gesprongen? Verschrikt wendde zij zich om. Het kind lag rustig te slapen. Had zij zelve geroepen, gesproken in haar slaap? Als zij zich eens verraden had! Met ingehouden adem luisterde zij, of zich iemand roerde, of Gina in de naaste kamer haar gehoord had. . . . Alles was stil. Zij veegde zich het zweet van het gezicht. Had zij misschien de koorts? Nu herinnerde zij zich haar droom.

Zij stond ten toon gesteld voor een menigte, in het duister, bij fakkellicht, en hij was daar ook en vertelde, en allen lachten. . . . Met wijd open ontdane oogen lag zij voor zich uit te staren. Zoo zou het zijn, als de menschen wisten. . . . Niemand mocht ooit iets vermoeden, nooit, nooit. . . .

Het duurde lang eer zij weer in slaap viel en vroeg in den morgen ontwaakte zij. De laatste dag. . . . Het hoofd moe, met brandende oogen, woelde zij nog eenigen tijd heen en weer. Toen stond zij op, voorzichtig, om Maria niet te storen.

Hij was de eerste op het strand dien morgen en zij merkte op, dat hij zijn binocle bij zich had. Toen zij weer uitkeek zag zij hoe hij zat te praten met twee dames, en van tijd tot tijd afwachtend naar dat raam keek. . . . Een oogenblik later stond hij in den doorgang waar zij hem al meer had gezien, de binocle voor de oogen. . . .

De majoor had een boot gehoord dien morgen en noodigde het naburige gezelschap tot een zeiltochtje uit. Een voor een stapten allen over de loopplank in de boot, — hij het laatst, met zijn fotografietoestel, — tot die diep in het water lag. Nu ging het van wal. Ida volgde met de oogen, droevig dat hij dien laatsten morgen zoo ver uit haar gezicht ging. Al verder gleed de boot. Hem onderscheidde zij nog het laatst. Toen werd alles een enkel voorwerp, en eindelijk zag zij alleen nog het bruingele zeil met den rooden topvlek. . . . Doelloos bleef zij zitten. Toen bedacht zij dat zij liever naar haar kamer ging. Van uit haar raam kon zij beter uitkijken, en rustiger. Zij stond op, mompelde iets van naar de meiden gaan zien en liep heen.

Op haar kamer gekomen, opende zij een van de luiken, zette zich op een stoel en keek uit. Daar was het zeil, ginds in de verte. Zij rekte het hoofd vooruit, de oogen onafgewend op dat kleurige verre stipje gericht. Daar, in die boot, was al haar wenschen en verlangen, alles en het eenige wat in het leven belang voor haar had. Op de gansche